

[Finansministeren.]

gjorde altså, at der blev fremsat et lovfor-
slag som dette, og jeg mener også, at dette
forhold nødvendiggjorde den særlige be-
stemmelse om lovforslagets ikrafttræden.
Jeg må i hvert fald holde for, indtil jeg
bliver overbevist om noget andet, at denne
bestemmelse er holdbar, juridisk holdbar;
at den er berettiget, er jeg ikke i tvivl om.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var
inde på spørgsmålet om, i hvilken grad vi
skulle arbejde videre med de såkaldte
papegøjeplader. Også dette spørgsmål men-
ner jeg er egnet til den videre drøftelse i
udvalget.

Må jeg så sige — det har måske særlig
adresse til det ærede medlem hr. Johan
Asmussen — at jeg på en vis måde beklager
at måtte stille disse forslag, der relativt
hårdt, det erkender jeg, rammer bilkørslen.
På den anden side synes jeg, at den udvik-
ling, de senere år har vist i anskaffelse af
biler og i bilkørslen i det hele taget, ikke
synes at vise, at dette område hidtil har
været for stærkt afgiftsbelagt.

Det ærede medlem sluttede med at stille
mig den opgave inden anden behandling at
foretage visse beregninger. Nu må jeg ind-
rømme, at det kneb for mig i farten helt at
opfatte, hvad det var for beregninger, det
ærede medlem ønskede udført, så jeg må
forbeholde mig at vente, indtil jeg har
studeret fortrykket, med at svare på, om
vi overhovedet kan opstille beregninger af
den — det tør vel siges — noget specielle
art, det ærede medlem ønskede.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til
fortsat velvillig behandling.

Henry Christensen: Jeg vil gerne, for at
der ikke skal opstå tvivl, gøre den bemærk-
ning, at for så vidt vi under de kommende
forhandlinger bliver overbevist om nødven-
digheden af at måtte acceptere denne afgiftsforhøjelse, er mit parti af den opfattelse,
at vi ikke kan acceptere en bestemmelse om
tilbagevirkende kraft.

Egon Jensen: Ja, jeg havde egentlig ikke
tænkt at tage ordet igen, men vil alligevel
nævne, at de bemærkninger, som er gjort
dels af det ærede medlem hr. Henry Christen-
sen, dels af det ærede medlem hr. Poul
Møller, jo kan give al mulig anledning til en

fornyset indkøbsbølge, og det er vel egentlig
ikke det, vi er interesserede i.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.*

Egon Jensen: Jeg foreslår, at lovforslaget
henvises til det udvalg, der den 10. februar d. å.
nedsattes angående forslag til lov om ænd-
ringer i lov om afgift af spiritus, vin og øl
samt i lov om forskellige forbrugsafgifter
m. fl. lovforslag.

Uden forhandling eller afstemning.
vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ænd-
ring i lov om den offentlige sygeforsikring.
(Om forhøjelse af dagpenge m. m.).*

(Lovforslaget (nr. 147) findes i tillæg A.
sp. 2081, fremsættelsen i tidenden sp. 3451).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Der kan siges mangt og meget
i forbindelse med behandlingen af dette lov-
forslag, f. eks. en hel del om den store forskel,
der trods den foreslåede forhøjelse stadig
vil være mellem lønarbejdernes dagpenge-
sikring og tjenestemændenes og funktio-
nærernes økonomiske sikring under sygdom.
Endvidere om den forskel, der er i sikringen
for den arbejder, der bliver syg uden for
porten til arbejdsstedet sammenlignet med
ham, der kommer til skade og bliver syg
inden for porten. Endelig om den eksiste-
rende forskelsbehandling vedrørende barselsdagpengene og ikke at forglemme de
store forskelle, der er i karenstidsbestem-
melserne inden for korttidssikringen. Jeg
har den opfattelse, og den deles af mange,
at korttidssikringernes, altså sygeforsik-
ringens, ulykkesforsikringens og arbejdsløs-
hedsforsikringens, dagpengeydelse og ka-
rensbestemmelser og omfang trænger til
forbedringer og ensartethed. Det må vel
være rigtigt at have ens ydelser for ens-
artede forhold.

[Niels Mørk.]

Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse problemer, da jeg erkender, at disse store spørgsmål ikke kan løses i forbindelse med dette lovforslag. De må sikkert tages op til behandling i en større sammenhæng, i sociallovskommissionen.

Der er imidlertid et par mindre ting, jeg gerne vil sige et par ord om, og som vi måske kan kigge lidt på i det kommende udvalg.

Der er for det første spørgsmålet, om man kan give de medlemmer, der ønsker det, adgang til at tegne sig for frivillige dagpenge i sygekasserne oven på lønmodtagerdagpengene. Efter gældende lov kan man dække sig ind op til $\frac{9}{10}$ af arbejdsindtægten, men kun indtil $\frac{4}{5}$ inden for sygekassen. Der er jo et meget langt stræk fra de nuværende dagpengetakster op til $\frac{9}{10}$ af en dagløn, og det må være i hele samfundets interesse, at man animerer befolkningen til at sikre sig så stærkt som muligt i sygdomstilfælde.

Det andet spørgsmål drejer sig om den såkaldte frivillige dagpengeforsikring. I denne forsikring og lønarbejderdagpengeforsikringen er dagpengene af samme størrelse, men der er stor forskel med hensyn til karenstiden. I den frivillige dagpengeforsikring er karenstiden 12 dage imod 6 dage i den obligatoriske, og har man været syg i over 4 uger, bortfalder karenstiden i den obligatoriske forsikring, men ikke i den frivillige forsikring. Selv om jeg er klar over, at præmien i den frivillige dagpengeforsikring vil stige væsentligt, hvis man gennemfører ens ventetid ved begge systemer, tror jeg i og for sig, at tiden er ved at være moden til at gøre dette. Jeg er overbevist om, at selv om det koster noget mere, er der mange, der ønsker at sikre sig en større økonomisk tryghed under sygdom.

Sluttelig vil jeg gerne om lovforslaget sige, at i forhold til de nugældende dagpenge er det en betydelig forbedring, ministeren her foreslår, og jeg synes også, det er værdifuldt, at ministeren denne gang har fået begge arbejdsmarkedets hovedorganisationer med til at godkende såvel forhøjelsen af dagpengene som forhøjelsen af bidraget, som begge parter jo skal yde deres andel af.

Jeg kan på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Peter Larsen: Som nævnt af den foregående ærede ordfører drejer dette lovforslag sig i alt væsentligt kun om en forhøjelse af de dagpengesatser, som loven hjemler ret til.

Jeg vil indledningsvis sige, at venstre kan være enig i, at en forhøjelse på disse områder vil være rimelig. Når man på alle andre områder har søgt at råde bod på følgerne af den økonomiske udvikling, må vore syge medborgere også være med. Det er måske, når alt kommer til alt, dem, der er hårdest ramt som følge af hele den inflatoriske udvikling.

Jeg lyttede dernæst med meget stor interesse til det ærede medlem hr. Niels Mørks andre betragtninger. Det ærede medlem gav udtryk for, at der i sygekasseloven er en hel del problemer, som trænger sig på, og som må og skal løses, men det ærede medlem gav også udtryk for, at de vel næppe kan løses her. Jeg er ikke enig med det ærede medlem i det synspunkt. For når det ærede medlem videre siger i forbindelse med omtalen af en række af disse forhold, at tiden er ved at være moden til at tage spørgsmålet om forskelsbehandlingen op, synes jeg netop, at vi i udvalget må prøve på at finde frem til de paralleller, som med iagttagelse af de specielle forhold trods alt råder på en række områder. For jeg er da enig i mange af de synspunkter, der er kommet frem med hensyn til denne forskelsbehandling, og vil også gerne have lov til at pege på noget, som venstre finder vi må tage med ind i vore overvejelser.

Der er for det første spørgsmålet, om det er rimeligt at opretholde den deling, som jo ikke står direkte anført i loven, men som var en af forudsætningerne for 1960-loven, idet man vedrørende lovens afsnit II bygger på, at udgiften til dagpengehjælpen for lønmodtagere skal bæres for de fem sjettedeles vedkommende af arbejderne og arbejdsgiverne og for den ene sjettedels vedkommende af staten. Det var udgangspunktet, og det har man senere fulgt op ved de få lovrevisioner, der har været på disse områder. Men udviklingen har ført med sig, at dette udgangspunkt nu er blevet væsentligt forrykket, i hvert fald når det drejer sig om statens bidrag og medvirken hertil. De beløb, som den foreslåede ordning vil

[Peter Larsen.]

belaste statens udgifter med, ligger væsentligt over det, der var udgangspunktet i 1960. Derfor finder jeg, at det er også et af de spørgsmål, som vi må tage op til behandling i udvalget, om det er rimeligt at opretholde dette fordelingsgrundlag, eller om det bør ændres i retning af, at de forsikrede eller parterne betaler en større del af den merudgift, dette lovforslag vil medføre.

Må jeg dernæst pege på et andet forhold. Det ærede medlem hr. Niels Mørk strejfede det, og jeg vil gerne gå lidt videre. Det er stadig et stort problem med den forskelsbehandling, der på visse områder gør sig gældende ikke alene i forholdet mellem de frivillige dagpenge og dagpenge efter lovens afsnit II, men navnlig vedrørende de hjemmевærende husmødre og deres muligheder for at tegne et større dagpengebeløb. Jeg gjorde allerede under behandlingen i 1960 opmærksom på problemet og har gjort det siden. Jeg tror, man må erkende — som også det ærede medlem gjorde i sin tale — at det var en fejl, at man ikke fik med ind i loven på det tidspunkt, at disse husmødre fik mindst samme status som ikke-forsørgere over 18 år. De fik kun halvt så gode vilkår og med hensyn til barselsdagpengene en endnu ringere stilling. De nye satser vil medføre en yderligere forskel mellem disse grupper.

Hvis man f. eks. tager barselsdagpengene, vil man se, at lovforslaget åbner mulighed for, at de hjemmевærende husmødre i tilfælde af fødsel maksimalt kan få 156 kr. i barselsdagpenge mod tidligere 120 kr., altså en stigning på 36 kr., hvorimod andre kan få et beløb på næsten 2.200 kr., en stigning på lidt over 500 kr. Jeg synes, at dette er urimeligt. Jeg synes, at det for de mennesker, som loven afskærer fra at sikre sig i den udstrækning, de gerne ville, må være en deklassering, som man ikke kan være bekendt. De hjemmегående husmødre sparer på mange områder samfundet for store beløb, og det er, som om man har glemt denne gruppe i den socialpolitik, man har ført i de senere år. Jeg kunne nævne mange eksempler derpå, men det skal jeg lade ligge ved denne lejlighed.

Jeg er bekendt med den begrundelse, som flertallet har fremført i denne sag, en begrundelse, som også er at finde i den

kommissionsbetænkning, der danner grundlag for hele sygeforsikringsloven, nemlig de manglende kontrolmuligheder. Jeg finder imidlertid ikke, og venstre finder ikke, at dette alene kan være grundlag for at skubbe problemet ud. Vi er inde i en meget skæv udvikling, som vi må prøve på at ændre. Skal der være mening med de mange pæne ord om hjemmenes betydning, så må man også i socialpolitikken give det den understregning, der ligger i, at i den udstrækning, man selv ønsker at forsikre sig, så er muligheden også til stede.

Jeg har ikke her taget stilling til, om det skal være helt ensartede ydelser, slet ikke, men jeg vil gerne have lov at pege på, at der er en række forhold her, som har antaget en karakter, vi ikke mener at kunne være bekendt at opretholde. Derfor vil vi gerne — ikke mindst under hensyn til den tale, det ærede medlem hr. Niels Mørk holdt — benytte lejligheden til i det kommende udvalg at prøve, om vi kan få rettet en del af disse forhold. Det er selvfølgelig det letteste at henvise dette til den store socialkommission — man kunne måske i denne forbindelse også pege på den nu nedsatte kvindekommision — men jeg synes alligevel, at vi ved denne lejlighed skal forsøge at få rettet nogle af de forhold, som man utvivlsomt fra alle sider er interesseret i at få rettet. Venstre lægger afgørende vægt på, at vi på det socialpolitiske område i alle dets afskygninger undgår forskelsbehandling, og derfor er vi stærkt interesserede netop i dette spørgsmål.

Vi er enige i, at de højere satser er rimelige, og vi kan også give tilslutning til den dispensationsmulighed, som lovforslaget indeholder, således at man i særlige tilfælde kan fratælde kravet om medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse. Jeg tror, det betyder en smidiggørelse af reglerne, som på mange måder kan være tiltrængt, og derfor skal jeg henstille, at man i udvalget nøje overvejer de synspunkter, jeg har gjort mig til talsmand for.

Clara Munck: Den konservative folketingsgruppe har den opfattelse, at de forskellige sociale sikringsordninger, som vi har gennemført, også gerne skulle være dækkende. Uanset om de hviler på samfundets indsats eller på forskellige sam-

[Clara Munck.]

fundsgruppers indsats, finder vi det naturligt, at det skal være effektive sikringer, så man ikke, ved siden af ulykker af anden art: sygdom, arbejdsløshed eller invaliditet, også kommer ud i noget økonomisk uoverskueligt. Vi ser derfor sådan på dette lovforslag, at det vil være naturligt at komme op på dagpengesatser på dette område som de her foreslåede.

Jeg havde egentlig ikke regnet med, og det havde min gruppe heller ikke, at dette enkle forslag skulle være en slags indledning til en debat om hele sygeforsikringslovgivningen, men hvis det er det — og det forstod jeg af det ærede medlem hr. Niels Mørks indlæg — kan jeg udtale, at den konservative folketingsgruppe vil være uhyre interesseret i en sådan drøftelse, i en gennemgang af den måde, hvorpå den offentlige sygeforsikring her i landet er opbygget, og vi vil da også fremkomme med adskillige ønsker.

Jeg skal ikke her komme ind på de ønsker, der allerede er fremført, men holde mig til det foreliggende lovforslag; om dette kan jeg sige, at vi både er enige i de foreslåede satser og enige med hensyn til ikrafttrædelsestidspunktet, og jeg understreger, at vi er særdeles enige i, at der her gennemføres en dispensationsmulighed for enkelte grupper. Vor interesse på dette område hænger selvfølgelig sammen med anerkendelsen af de forskellige sygeforsikringsordninger, og det forstår den højtærede socialminister sikkert.

Jeg skal slutte med at sige, at vi altså gerne vil medvirke, hvis dette skal være indledningen til en gennemdrøftelse og omlægning af sygeforsikringsloven, og det, der konkret er foreslået her, kan vi give tilslutning til.

Grethe Philip: Jeg har for få dage siden i det høje ting givet udtryk for, at det radikale venstre er af den opfattelse, at de sociale ydelser bør stige i takt med den almindelige velstandsstigning i samfundet. I konsekvens heraf og under hensyn til, at arbejdsmarkedets organisationer, der sk al finansiere en væsentlig del af forhøjelsen af dagpengeydelse, er indforstået med de i lovforslaget anførte satser, kan jeg tilsige mit partis velvillige medvirken til gennemførelse af lovforslaget.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg er ganske enig i det ærede medlem hr. Niels Mørks bemærkninger om det ønskelige i, at vi på forskellige sociale områder søger at gennemføre ensartede ydelser, hvor der er tale om ensartede behov. Jeg regner med, at vi i socialreformkommissionen vil tage dette spørgsmål op til nærmere drøftelse med henblik på at stille forslag til ændringer i vor sociallovgivning.

Det ærede medlem hr. Peter Larsen var inde på spørgsmålet om dagpenge til hjemmевærende husmødre. Også jeg så gerne, at disse dagpenge kunne sættes noget højere, men på den anden side er jeg ganske klar over, at der netop for denne gruppes vedkommende i sygdomstilfælde er tale om betydelige kontrolvanskeligheder. Disse vanskeligheder foreligger jo imidlertid ikke, hvor der er tale om graviditet, og jeg ser meget gerne, at vi tager spørgsmålet om ydelser i forbindelse med graviditet op til nærmere drøftelse i udvalget.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg kan helt tiltræde det ærede medlem hr. Niels Mørks bemærkninger vedrørende den forskelsbehandling, der på adskillige områder finder sted — ved sygdom, ved ulykke og på endnu flere meget betydningsfulde felter. Det skulle naturligvis glæde mig, hvis vi ad åre og inden alt for længe fik denne forskelsbehandling bragt ud af verden. Men det er som allerede sagt meget store spørgsmål, det her drejer sig om at løse, og det er i alle tilfælde som også nævnt spørgsmål, som næppe kan løses ved behandlingen af dette lovforslag.

Herom skal jeg her blot sige, at mit parti kan give det sin fulde tilslutning. Vi er naturligvis spændt på det udvalgsarbejde, der forestår, for hvis det er meningen, at alt det, der blev nævnt her bl. a. af det ærede medlem hr. Peter Larsen, skal med, når vi ikke at blive færdige — i hvert fald ikke i denne folketingssamling og måske heller ikke i den næste, og det skulle dog vel ikke være meningen.

Iver Poulsen: Også jeg vil ligesom den ærede konservative ordfører fru Clara Munck forsøge at holde mig til det foreliggende lovforslag. Det er jo som en følge af udviklingen, dette lovforslag er kommet frem; det er

[Iver Poulsen.]

ganske klart, at når det grundlag, hvorpå man i sin tid beregnede dagpengene, nu har været genstand for en stigning på over 50 pct., må dagpengene følge med i takt dermed.

Vi er af den opfattelse, som jeg har sagt gang på gang, at det kunne være ønskeligt, at man slog bremserne i. Men jeg har også gang på gang meget kraftigt understreget, at bremserne ikke skal slås i først over for de svageste grupper her i samfundet, og vi mener, at de syge så afgjort hører med til de svageste grupper. Men som sagt får inflationen og forbruget et stød i den gale retning; det kan vi ikke lukke øjnene i for.

For at den højtærede socialminister ikke igen skal misforstå mig, vil jeg understrege, at det er et forkert sted at begynde at slå bremserne i her, og det vil de uafhængige ikke være med til.

Socialministeren (Bundvad): Hvis jeg skal holde mig til selve det foreliggende lovforslag, har jeg kun grund til at sige tak for en enstemmig tilslutning. Det gælder både tilslutningen til dagpengenes forhøjelse og til de andre bestemmelser, som findes i lovforslaget.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, at det glæder mig, at det ærede medlem nu — igen, kan jeg sige — har slået fast, at også de uafhængige vil være med til at føre en fornuftig socialpolitik.

Med hensyn til de mange andre spørgsmål, der er rejst, vil jeg sige, at der jo er nedsat en sociallovskommission med det formål at kulegrave vor sociallovgivning og søge den forenklet. Herunder kommer man også ind på det, som det ærede medlem hr. Niels Mørk m. fl. har nævnt om, at der er for stor forskel på vilkårene for de forskellige forsikringer; det gælder ulykkesforsikringen, det gælder den sygeforsikring, vi nu taler om, og det gælder også arbejdsløshedsforsikringen. Det ville være rart, om vi kunne komme frem til en ensartet erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, uanset hvordan de forskellige tilfælde var indtruffet. Jeg mener dog, at det vil ligge helt uden for dette udvalgs opgave at tage sig af disse langt mere vidtgående problemer.

Jeg vil tillade mig her at gøre opmærksom på, at vi til arbejdsløshedsforsikringen har knyttet børnetillæg og huslejetillæg. Det har vi ikke ved sygeforsikringen. Ved ulykkesforsikringen er karenstiden 7 dage, men her kun 6 dage. Der er altså en lang række forskelle, som man må tage op til nøjere undersøgelse, før man kan lægge sig fast på, hvilken vej man skal gå.

Hvad angår overbygning ved en frivillig ordning, som det ærede medlem hr. Niels Mørk var inde på, har man også spekuleret over det i socialministeriet, for jo højere vi kommer op med dagpengene i forhold til lønnen, jo mere nødvendigt bliver det nok at graduere dagpengene i forhold til lønnen. Hvis vi bygger en frivillig dagpengeordning gennem sygekassen oven på de fastlagte dagpenge, må vi komme i den situation, at ikke alene dagpengene, men også ydelserne kan gradueres efter indtægt. Også dette spørgsmål mener jeg må ligge uden for de opgaver, som det kommende udvalg skal tage fat på.

Det tredje spørgsmål, der har været rejst, er spørgsmålet om de frivillige dagpenge, særlig spørgsmålet om de 14 dages karenstid. Jeg vil tro, at vi i udvalget kan regne på det og se, hvordan det muligvis kan klares. Jeg er dog nødt til på forhånd at slå bremserne i, for det koster penge — det koster måske endda mange penge — og staten skal betale $\frac{1}{4}$ af det. Derfor vil jeg ikke på forhånd give tilsagn om nogen som helst indrømmelse på det punkt. Det synes jeg ikke rigtig vor forhandlingssituation er til. Vi kan altså undersøge, hvad der ligger i problemet, men vi skal passe på med hensyn til pengene.

Hvad angår det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Peter Larsen rejste om de hjemmевærende husmødres barselsproblemer o. s. v., er jeg tilbøjelig til at tro, at også dette problem ligger en del uden for, hvad dette udvalg kan klare. Det bliver nemlig kædet sammen med de problemer, vi er stødt på i forbindelse med funktionærloven, hvor en svanger medhjælper afskediges, fordi der i funktionærloven er nogle bestemmelser, som synes at kunne støde visse arbejdsgivere. Endelig er der også reglerne om dagpengene med de faste dagpengeordninger og den hjemmegående husmoders indplacering. Det er et meget stort

[Socialministeren.]

sæt problemer, som nok skal løses under ét. Jeg tror, det er en af de store opgaver for kvindekommisionen at søge at finde en løsning på hele problemet vedrørende kvinden i almindelighed, både i erhvervslevet og i hjemmet.

Derudover skal jeg igen takke for tilslutningen og glæde mig over, at vi kan komme frem til den forhøjelse af dagpengene, som er nødvendig. For ikke igen at blive misforstået skal jeg dog understrege, at disse dagpenge først forhøjes fra den 1. april 1966.

Iver Poulsen: Den glæde, den højtærede socialminister gav udtryk for, fordi de uafhængige nu stod fast, har den højtærede socialminister kunnet nyde, lige siden partiet de uafhængige så dagens lys. Der er nemlig ikke tale om, at vi nu står fast, for vi har aldrig vaklet i vor socialpolitik. Vi har gang på gang, så stærkt som vi har kunnet det, talt de svage gruppers sag, de glemte gruppers, de evnesvages, de syges, invalidernes. På den linje har vi altid stået. Vi har aldrig vaklet.

I sin tid indrømmede den højtærede socialminister, at disse grupper ikke var fulgt med. De var altså glemt. Det, vi står over for i dag, er en af disse små grupper, nemlig de syge. Dem har vi den samme følelse over for, som vi havde i 1953. Der er altså ikke tale om, at de uafhængige nu står fast. Vi har aldrig vaklet, og vi står fremdeles på den sociale linje, partiet havde i 1953.

Socialministeren (Bundvad): Når jeg har haft min tvivl om de uafhængiges gode vilje i denne og flere andre sociale sager, er det, fordi den anbefaling, lovforslagene får, næsten hver gang ledsages af beklagelse over, at nu skal skatterne stige, nu skal der være udgifter, nu kommer der inflation o. s. v. Der er altid et forbehold i den anden ende, en ængstelse for, at disse svage grupper skal belaste samfundet hårdere end andre.

(Kort bemærkning).

Iver Poulsen: Det må bero på en misforståelse, når den højtærede socialminister

taler om beklagelse. Vi beklager ikke, vi påviser blot kendsgerningerne. Jeg mener, at vi må have lov til at sige, at en medalje altid har to sider. En beklagelse har der altså ikke været tale om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Niels Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde m. v.

(Lovforslaget (nr. 134) findes i tillæg A. sp. 2043, fremsættelsen i tidenden sp. 3364).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Orla Møller: En så praktisk foranstaltning som den, dette lovforslag tilsigter, burde egentlig kunne gennemføres, uden at hele lovmaskineriet blev sat i gang, men noget sådant er ikke tilfældet. Den højtærede kirkeminister har ikke haft anden udvej for at imødekomme en anmodning fra Danmarks Provsteforening om mere praktiske arbejdsvilkår end at fremsætte lovforslaget.

Loven af 1922 om tilsyn med kirker og kirkegårde fastslår, at provsterne, der skal deltage i det kirkesyn, der hvert tredje år afholdes, skal have dette syn overstået i månederne maj og juni. Da det ifølge loven af 1958 også er pålagt dem at deltage i syn over præstegårde, kan provsterne ikke længere klare arbejdet inden for den afsatte tid, og dette er baggrunden for, at der nu skal indføres månederne april og juli.

Lovforslaget er altså begrundet i noget ganske praktisk, og der er næppe nogen, der kan have noget imod, at det bliver gennemført. Da ændringen samtidig vil medføre, at provsterne får en god samvittighed på